

podpułkownik saperów ROMAN JĘDRASZKO
(6 VI 1895 Warszawa - wiosna 1940 Katyń)

W 1915 r. ukończył Gimnazjum Filologiczne, po ukończeniu kursu w Drugiej Wojskowej Aleksiejewskiej Szkole Inżynierskiej trafił na front I wojny światowej. Służył w kompanii telegraficznej i w oddziale automobilowym. Od 1917 r. w Związku Wojskowych Polaków 4. Armii Rosyjskiej. Od 1918 r. współtworzył na wschodzie polskie oddziały wojskowe. Walczył z bolszewikami w sformowanym przez siebie szwadronie kawalerii. Do Wojska Polskiego przyjęty w 1919 r. Służył w Obozach Szkolnych: Piechoty w Dęblinie i Saperów na warszawskich Powązkach. W 1920 r. fortyfikował pozycję Rynia - Beniaminów. Po wojnie - w Batalionie Zapasowym Saperów nr 1, następnie dowódca kompanii Batalionu Chemicznego. W 1922 r. przeniesiony do nowodworskiego Batalionu Maszynowego Saperów. Piszze do „Polski Zbrojnej” dwa artykuły dotyczące jednostki w Nowym Dworze. Od 1926 r. pełni funkcję zastępcy kierownika warsztatów Centralnego Zakładu Zaopatrzenia Saperów. W 1927 r. przeniesiony do Batalionu Mostowego Saperów w Stoczni Modlin. W 1932 r. otrzymuje stanowisko komendanta parku pancernego 3. Pułku Pancernego. Od 1936 r. służy w Dowództwie Saperów MSW. Wyruszając na front w 1939 r., pozostawia żonę i dwie córki. Dostaje się do niewoli sowieckiej. Zamordowany przez NKWD w Lesie Katyńskim.

*Upamiętnienie ofiar zbrodni katyńskiej to główny cel projektu edukacyjnego **Katyń... ocalić od zapomnienia**, realizowanego od roku 2009 przez **Zespół Szkół nr 2** w Nowym Dworze Mazowieckim. W ramach ogólnopolskiej akcji pod honorowym patronatem Prezydenta RP, zapoczątkowanej w 2007 roku przez Stowarzyszenie Parafiada, młodzież sadi w parkach i na skwerach imiennie dedykowane **Dęby Pamięci**. Uczestnicy Projektu zobowiązują się do opieki nad Dębem oraz upamiętnienia na terenie szkoły oficera – ofiary zbrodni. Jeden dąb to jedno nazwisko z listy katyńskiej. Do dziś posadzono około 5 tysięcy Katyńskich Dębów Pamięci w wielu krajach Europy i w USA. Uczniowie Zespołu Szkół nr 2 uhonorowali już w ten sposób **osmiu oficerów katyńskich**, których losy związane były z **Batalionem Elektrycznym** w Nowym Dworze. Patronat honorowy nad nowodworską akcją sprawują: **Władze Samorządowe Miasta Nowy Dwór Mazowiecki, Dowództwo 2. Mazowieckiego Pułku Saperów i Związek Oficerów Rezerwy RP**. Dęby Pamięci rosną... Stale przypominają o naszej powinności zarówno wobec tych, którym są dedykowane, jak i wobec wielu innych katyńskich bohaterów. Sprawiają, że co roku przeżywamy nieocenioną lekcję patriotyzmu i budowania tożsamości narodowej. Są obecne w naszej świadomości, podobnie jak ci, którzy co roku uczestniczyli w katyńskich uroczystościach, a których nie ma z nami. Dęby Pamięci stają się Dębami Refleksji - nie tylko o przeszłości.*

21 kwietnia 2013

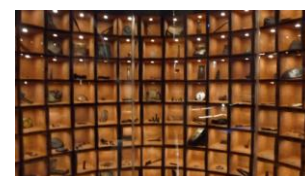

kapitan rezerwy saperów STANISŁAW GOŁĘBIOWSKI
(25 I 1902 Przeręb - wiosna 1940 Charków)

Kończy gimnazjum prowadzonym przez Stowarzyszenie Techników. W 1918 r. zostaje wcielony do 1. kompanii 3. Pułku Piechoty Wojska Polskiego. Służy w administracji wojskowej. W wojnie z bolszewikami walczy na froncie lwowskim i białorusko - ukraińskim. W 1926 r. przeniesiony do rezerwy, ranny podczas przewrotu majowego. Od 1926 r. przydzielony do Batalionu Elektrycznego w Nowym Dworze, kilkakrotnie odbywa ćwiczenia rezerwy w Batalionie Szkolnym Saperów w Modlinie i w 2. kompanii Batalionu Elektrycznego. Współtworzy Koło Oficerów Rezerwy Batalionu Elektrycznego, wchodzi do jego zarządu. W 1931 r. uzyskuje tytuł inżyniera elektryka. Pracował w Związku Elektryków Polskich, należał do wielu stowarzyszeń i komisji zrzeszających inżynierów elektryków. Był członkiem zarządu spółki „Wydawnictwo Czasopisma Przegląd Elektryczny.” We wrześniu 1939 r. służy w Ośrodku Zapasowym Saperów Specjalnych nr 1 w Modlinie. Walczy na froncie wschodnim, między innymi pod Kamionką Strumiłową. W niewoli sowieckiej w obozach jenieckich w Szepietówce i Starobielsku. Zamordowany przez NKWD w Charkowie.

6 kwietnia 2014

major dr med. stanie spoczynku ALEKSANDER CIECHANOWSKI
(24 III 1889 Włocławek - wiosna 1940 Charków)

Od 1918 r. w Wojsku Polskim. Do 1920 r. w służbie medycznej: Szpitala Załogi Lwów, Stacji Zbornej w Grodtku Jagiellońskim, czołówki sanitarnej 4. Dywizji Piechoty, Ekspozycji Stacji Zbornej 4. Armii. W 1924 r. uzyskuje dyplom doktora wojskowych nauk lekarskich na Uniwersytecie Warszawskim – specjalista w chorobach wewnętrznych. Do 1927 lekarz w Batalionie Mostowym w Kazuniu, do 1928 r. – lekarz w Porcie Marynarki Wojennej w Modlinie. Następnie lekarz Batalionu Elektrotechnicznego w Nowym Dworze. Jednocześnie praktykuje w mieście jako specjalista chorób płucnych. Od 1934 r. wiceburmistrz Nowego Dworu. W 1935 r. przechodzi do rezerwy. Mieszka w Nowym Dworze przy ul. Paderewskiego. Pracuje w Nowym Dworze w Ośrodku Zdrowia, Kasie Chorych, szpitalu powiatowym w Nowym Dworze. Prowadzi prywatną praktykę lekarską. Udziela się społecznie w organizacjach wojskowych. Działa w Nowodworskim Towarzystwie Wioślarskim, Ochotniczej Straży Ogniowej, Towarzystwie Opieki Nad Chorymi i Kalekimi, Związku Strzeleckim w Nowym Dworze. Zmobilizowany w 1939 r. W niewoli radzieckiej, jeniec w obozie w Szepietówce. Zamordowany przez NKWD w Charkowie.

19 kwietnia 2009

major intendenty PIOTR DYBACZEWSKI
(12 V 1891 Różan - wiosna 1940 Charków)

W 1912 r. wcielony do armii rosyjskiej. Od 1914 r. urzędnik wojskowy. W 1918 r. ucieka do Wojska Polskiego. W latach 1919-21 służy w: 2. kompanii legionów 4. Dywizji Strzelców na Wschodzie, 3. kompanii 15. Pułku Strzelców Dywizji Strzelców gen. Żeligowskiego, 1. kompanii 1. batalionu 31. Pułku Piechoty, Ministerstwie Spraw Wojskowych, kwaterymistrzostwie Dowództwa Frontu Litewsko-Białoruskiego, Inspektoracie „obozów koncentracyjnych” Generalnego Gubernatorstwa Warszawskiego, Wołyńskiej Inspekcji Etapowej 6. Armii. Zakłada rodzinę, na świat przychodzi jego jedyna córka. W latach 1925-32 – referent i kierownik PKU Białostok. Od 1933 r. płatnik/oficer gospodarczy Batalionu Elektrotechnicznego w Nowym Dworze. Mieszka w bloku oficerskim na terenie Batalionu Elektrotechnicznego. W 1939 r. w nieznanym okolicznościach dostaje się do niewoli sowieckiej. Jeniec w obozie przejściowym w Szepietówce, a następnie w Starobielsku. Zamordowany przez NKWD w Charkowie.

3 kwietnia 2011

kapitan saperów ZBIGNIEW JÓZEF TOMASINI
(26 VII 1907 Warszawa – 1940 Charków)

W 1928 r. – zdaje maturę typu humanistycznego, zostaje wcielony do Centrum Wyszkożenia Saperów w Modlinie. 1929 r. – kończy Szkołę Podchorążych Rezerwy w Modlinie i odbywa praktykę w kompanii reflektorów polowych Batalionu Elektrotechnicznego w Nowym Dworze. W 1930 r. podejmuje studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Zakłada rodzinę, na świat przychodzi jego jedyna córka. Kilkakrotnie odbywa ćwiczenia wojskowe w Batalionie Elektrotechnicznym w Nowym Dworze. Od 1936 r. podreferendarz w Wydziale Wojskowym w Komisariacie Rządu na m.st. Warszawę. Od 1937 r. służy w Batalionie Elektrotechnicznym w Nowym Dworze. Mieszka z rodziną przy Alei Paderewskiego 16a w domu doktora Nawaduńskiego. We wrześniu 1939 r. ewakuuje się wraz z Ośrodkiem Zapasowym Saperów Specjalnych nr 1 w okolicy Brześcia nad Bugiem. Walczy z wojskami niemieckimi pod Kamionką Strumiową. Od końca września w niewoli sowieckiej. Jeniec obozu w Szepietówce. Zamordowany przez NKWD w Charkowie.

25 kwietnia 2010

major saperów KAZIMIERZ ANTONI GRÜNER
(27 V 1891 Warszawa - wiosna 1940 Katyń)

W 1915 r. z rodziną ewakuowany do Moskwy. W 1917 r. wstąpił na Politechnikę w Rydze. W czasie I wojny światowej pracował w Komitecie Pomocy Uciekinierom w Mińsku Litewskim. Od 1918 r. w Wojsku Polskim, walczył na froncie poleskim i litewsko - białoruskim. Ukończył szkołę Podchorążych Piechoty. W 1920 r. uczestniczył w pracach fortyfikacyjnych odcinka Zielonka - Rembertów - Miłosna. Odznaczony Krzyżem Walecznych. Od 1921 r. w Batalionie Maszynowym Saperów Nowym Dworze. W 1924 r. przeniesiony do 2. kompanii reflektorów polowych. Był p.o. kierownika warsztatów i elektrowni szkolnej Batalionu, dowódcą plutonu samochodowego reflektorów polowych. Od 1925 r. wykłada w szkole Elektryków i Mechaników Batalionu Elektrotechnicznego. Pełni funkcję kierownika elektrowni oraz stacji pomp, wodociągów i filtrów w Modlinie. W Nowym Dworze wraz z podwładnymi prowadzi zakładanie linii elektrycznych i bierze udział w akcjach ratunkowych podczas powodzi. Od 1930 r. kieruje pracą elektrowni nowodworskiej. Od 1931 r. referent przemysłu wojennego w Wojskowym Instytucie Badań Inżynierii. Od 1935 r. kierownik warsztatu doświadczalnego w biurze badań technicznych broni pancernych w Ursusie pod Warszawą, pracuje nad stworzeniem nowego modelu czołgu. W 1939 r. przydzielony do Grupy Fortyfikacyjnej "Śląsk". Zamordowany przez NKWD w Lesie Katyńskim.

15 kwietnia 2012

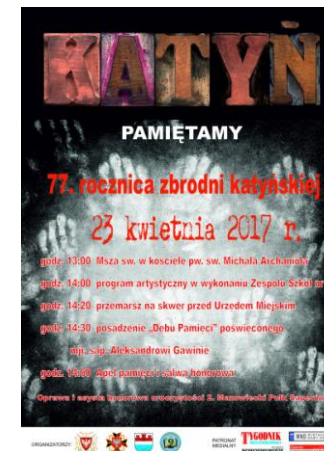
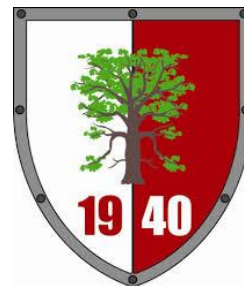
kapitan intendentury JAN WNEK
(28 XII 1891 Jarosław - wiosna 1940 Charków)

W 1915 r. wstąpił do 6. Pułku Piechoty Legionów. Wkrótce po przybyciu na front został ranny. Od 1919 r. w Oddziale Szkolnym Inwalidów w Krakowie, następnie przydzielony do intendentury Dowództwa Okręgu Generalnego Kraków. W 1920 r. jako ochotnik trafia do 8. Dywizji Piechoty, a z nią na front. Po wojnie służy w Rejonowych Zakładach Gospodarczych w Łomży, a następnie w Batalionie Mostowym w Kazuniu. Od 1923 r. mieszka w Nowym Dworze. Służy w tym czasie w Batalionie Elektrotechnicznym. Udziela się na polu oświatowym i kulturalnym. W Nowym Dworze przychodzą na świat jego dwaj synowie i córka. W 1933 r. zostaje przeniesiony do 5. Dywizjonu Taborów w Bochni. Po wybuchu II wojny światowej trafił do niewoli sowieckiej, przetrzymywany w Starobielsku. Zamordowany przez NKWD w Charkowie.

19 kwietnia 2015

*My będziemy sadzić dęby,
żeby świat pamiętał stale
O tej zbrodni niepojętej
i o wiekopomnej chwale.*

My będziemy sadzić dęby ...

(Roman Kołakowski)

kapitan saperów EUGENIUSZ SIDOROWICZ
(28 X 1907 Konotopy - wiosna 1940 Charków)

W 1929 r. został powołany do Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu. Ukończył ją w 1930 r. i w stopniu plutonowego podchorążego został przeniesiony do rezerwy. Złożył podanie o przyjęcie do Szkoły Podchorążych Inżynierii w Warszawie i od 1 października 1931 r. został jej słuchaczem. Po ukończeniu trzyletniego kursu otrzymał awans do stopnia podporucznika. Pierwszym przydziałem, jaki otrzymał, był Batalion Elektrotechniczny w Nowym Dworze. Podobnie jak większość oficerów batalionu zamieszkał przy ulicy Paderewskiego. We wrześniu 1934 objął stanowisko dowódcy plutonu w 1. kompanii elektrotechnicznej. W 1936 r. został przeniesiony do 2. kompanii elektrotechnicznej. W tym samym roku otrzymał awans do stopnia porucznika. W lipcu 1937 r. pełnił funkcję oficera gospodarczego koncentracji saperów w Modlinie. Od stycznia 1938 r. pełnił funkcję instruktora kompanii szkolnej, następnie instruktora kursu elektromechanicznego reflektorzystów. W lipcu 1939 r. został przydzielony do dyspozycji Inspektora Armii „Łódź” generała dywizji Juliusza Rómla. Podczas kampanii wrześniowej był dowódcą 1. kompanii batalionu saperów Grupy „Hrubieszów”. W nieznanych okolicznościach znalazł się w niewoli radzieckiej. Został zamordowany w wieku 33 lat, w Charkowie wiosną 1940 r. 9 listopada 2007 r. na podstawie decyzji Ministra Obrony Narodowej został pośmiertnie awansowany do stopnia kapitana.

17 kwietnia 2016

major saperów ALEKSANDER GAWINA

(1 stycznia 1898 Ostrożany - wiosna 1940 Charków)

Urodził się w białostockim środowisku w inteligentnej rodzinie Mikołaja i Józefy z Przewoźniaków. Naukę pobierał w domu oraz w Gimnazjum Realnym w Białymstoku. Dodatkowo ukończył kurs języka niemieckiego. W 1918 r. na ochotnika wstępuje do Wojska Polskiego, po przeszkoleniu 7.02.1919 r. zostaje instruktorem białostockiego pułku piechoty, a po dwóch miesiącach zostaje przeniesiony do sztabu 1. batalionu tego pułku. Walczy na froncie litewsko – białoruskim. Zostaje oddelegowany na kurs do Szkoły Podchorążych Piechoty w Warszawie, po jej ukończeniu otrzymał przydział do Ministerstwa Spraw Wojskowych, a następnie do kompanii zapasowej saperów nr 3 w Grodnie. W 1920 r. został skierowany na kurs techniczny do Kościuszkowskiego Obozu Szkolnego Saperów w Warszawie. Awansowany do stopnia podporucznika otrzymał przydział do grupy inżynierskiej nr 4 przebywającej na froncie. Od 1921 r. pełni różne funkcje oficerskie w 30. batalionie saperów 9. pułku saperów. W tym czasie poślubia Stanisławę Bońkiewicz i otrzymuje awans do stopnia porucznika. W następnym roku zdaje egzamin dojrzałości; w tym samym roku rodzi się jego córka Henryka Władysława. W ciągu kolejnych 4 lat w związku z reorganizacją kilkakrotnie zmienia przydziały wojskowe. Od 1925 r. służy w 8. pułku saperów kolejno jako: młodszy oficer kompanii, oficer materiałowy, dowódca plutonu łączności, dowódca 1. plutonu 15. kompanii saperów, komendant składów i warsztatów, komendant parku samochodowego. W 1928 r. zostaje odznaczony Srebrnym Medalem Za Długoletnią Służbę, Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918 – 1921, oraz Srebrnym Krzyżem Zasługi. Ten ostatni otrzymał dzięki przeprowadzeniu sprawnej akcji ratunkowej podczas przerwania grobli na Brdzie w Bydgoszczy. Od 1933 r. pełni służbę w batalionie saperów w Przemysłu. 12.12.1934 r. zostaje przeniesiony do Centrum Wyszkolenia Saperów w Modlinie. Od 1937 r. pełni służbę w Batalionie Elektrotechnicznym w Nowym Dworze, gdzie objął dowodzenie doświadczalną kompanią hydrotechniczną. 19.03.1937 r. - awansowany do stopnia kapitana. W czerwcu 1939 r. przeniesiony do batalionu silnikowego w Modlinie. W nieznanych okolicznościach trafił do niewoli sowieckiej, był przetrzymywany w obozie jenieckim w Starobielsku. Został zamordowany w wieku 42 lat, w Charkowie wiosną 1940 r. 9.11.2007 r. na podstawie decyzji Ministra Obrony Narodowej został pośmiertnie awansowany do stopnia majora.